

ser, og at antallet af nettosøgende, dvs. elever, der søger praktikplads efter 2 måneder, nu er kommet ned på under 2.900, hvilket var noget helt andet end de 10.000, som LO fik Radioavisen og alle mulige andre medier til at tale om. Så det går den rette vej.

Det er netop derfor, produktionsskolerne skal være utrolig meget rettet ind på dette at få de unge ind i de rigtige erhvervsuddannelser. Med de rigtige mener jeg de uddannelser, der giver kompetencer, så de ikke bliver et alternativ til en erhvervsuddannelse, men bliver fødelinjer til erhvervsuddannelser, sådan som også 10. klasse gerne skulle være det – samtidig med at 10. klasse selvfølgelig også skal kunne være fødelinje til andet. Og det skal produktionsskolerne i øvrigt også.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 168

9) Til fødevareministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Mener ministeren, at det er rimeligt, at regeringen indfører brugerbetaling på obligatoriske kurser for fiskere, når der ligger en henstilling fra ILO om, at sådanne kurser skal være gratis for fiskerne?«

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har i et par omgange forsøgt at få regeringens stillingtagen til et meget væsentligt spørgsmål om brugerbetalingen på kurser, som Folketinget har pålagt fiskerierhvervet. Jeg har så fået et svar fra undervisningsministeren, der siger, at man har lagt brugerbetaling på ikke af hensyn til skattestoppet, men fordi man gerne vil regulere, hvor mange mennesker der kommer på kursus.

Mit spørgsmål til fødevareministeren er: Hvordan kan man det, når det er nogle obligatoriske kurser? Hvordan kan man så regulere det bare ved at lægge noget brugerbetaling på?

Vi har jo en fødevareminister, der er en meget, meget flittig mand, der rejser rundt i havnene og lover fiskerne flere hundrede millioner kroner, kan man læse i dagspressen. Nu skal man ikke tro på alt, hvad der står i dagspressen, men der er alligevel lidt om det. Den her brugerbetaling omfatter op imod 0,5 mio. kr., og det er selvfølgelig en udvikling, der fortsætter i de år, der kommer fremover.

Men det er da paradoksalt nok, hvis ministeren synes, det er rimeligt, at nogle kurser, som vi har pålagt fiskerne, skal de betale for, når de ikke kan undslå sig dem. Er ministeren ikke enig i, at det her er meget væsentlige kurser for fiskerierhvervet?

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Jeg vil henholde mig til undervisningsministerens besvarelse af S 14, der omhandler samme emne, og besvarelsen lyder således:

Regeringen skabte med omlægningerne af den finansieringsmæssige styring af bl.a. arbejdsmarkedsuddannelserne i marts 2002 i forbindelse med ophævelse af AUF, altså Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering, lovmæssig adgang til indførelse af centralt fastsat deltagerbetaling. Den tidligere mulighed for at opkræve certifikatgebyr på bl.a. disse kurser bortfaldt i samme forbindelse.

Indførelsen af deltagerbetaling skal ses som et led i regeringens reform af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse, herunder bl.a. ønsket om at kvalificere efterspørgslen. Deltagerbetaling er således en integreret del af regeringens styring af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse.

ILO's henstilling nr. 126 fra 1966 indeholder generelle overordnede henstillinger vedrørende en lang række spørgsmål om uddannelse af fiskere. Der er ikke som anført af spørgeren tale om en konvention, der jo skaber en folkeretlig forpligtelse, men alene tale om en henstilling. Regeringen har ikke på baggrund af den henstilling fundet anledning til at fravige de generelle regler om den i øvrigt meget begrænsede deltagerbetaling på AMU.

Jeg medgiver spørgeren, at man nu ikke har anført en konvention, men derimod en henstilling, men jeg har kun helt i tråd med, hvad undervisningsministeren altså har svaret, villet sige, at det jo er et spørgsmål, der ligger til undervisningsministeren, og sikkert ikke overraskende for spørgeren er jeg enig med min kollega, undervisningsministeren.

Kl. 14.55

Bjarne Laustsen (S):

Det er meget, meget vanskeligt at finde et spørgsmål, som man kan stille til fødevareministeren. Fødevareministeren har et af landets letteste job, for det er altid en anden, der skal svare. Så er det forbrugerministeren, nu er det undervisningsministeren osv.